

niet zijn, dat hij de Hoekschen een handje heeft geholpen om de stad te overrompelen. Vlak bij Bulgersteyn immers zijn zij de muren overgeklommen. Heel veel moeite zal dat niet gekost hebben. In 1514 nog werd gezegd ¹⁾: „van die Delfsche poert tot die Schiedamsche poert is die muyere zoe laech, dat men wintertijds, alst vriest, daerover climmen mach, oock mede zoe is deselve muyere vervallen ende geschoert ende die thoernen zijn gedect met ryetdack ende moeten gedect wesen mit hart dack, omme des brants wille”. En van de 12 torens om de stad heette het, dat zij „zeer laech zijn ende gehoecht moeten wesen ende gedect mit harden daiken”. De mannen van Jonker Frans hadden het dus in den nacht van 20 op 21 Nov. 1488 gemakkelijk, toen zij, na in alle stilte over het ijs van de vest te zijn gegaan en den muur bij heer Jan Vettentoren bij de Leeuwenlaan te zijn overgeklommen, langs het Roodezand „besijden het slot te Bulgersteijn, dat doen maer een steenhoop was” ²⁾, over den dijk naar de Schiedamsche poort togen, daar de wacht overweldigden en de poort voor de hoofdafdeeling van den indringer openden. Wij hebben zelfs het bewijs, dat de familie Van der Sluys goed en bloed over had voor den Hoekschen aanvoerder. Martijn, de jongste zoon van Doede Jansz., heeft dat bewezen. De dichter van den Jonker Fransenoorlog, zekere A. J., die vóór 26 Juni 1489 het volgende feit te boek gesteld moet hebben, schrijft:

Daerna volchden veel meerder qualen
Op sinte Bonifae van volck en scepen
Die uut gheseylt waren om fytaelge te halen,
Die hem worden al off ghenepen.
Te weten die scepen ende tvolck meest mede
Werden crachtelick gewonnen ende tondergedaen,
Men brochtse al te Dordrecht in die stede,
Meester Martijn Doedensz. worter mede gevaen ³⁾.

Meester Martijn schijnt een persoon van beteekenis geweest te zijn, anders zou hij hier niet afzonderlijk vermeld zijn. Het hier beschreven gevecht had 5 Juni 1489 plaats op de Lek en het is wel een wonder, dat Martijn Doedensz. er nog het leven heeft afgebracht, want de mannen van Brederode, die in handen hun-

1) Bronnen III, bl. 474.

2) Bronnen II, bl. 69.

3) Bronnen II, bl. 34.